

[Ingerlise Koefoed]

Der var endda nogle, der var lige ved at råbe op om, at en socialdemokratisk regering burde være lidt mere varsom med at udnævne vismænd. Men vi går altså ikke ind for berufsverbot. Vi noterer os bare, at vismanden med disse ord synes at leve smukt op til tendenser, der også er kommet til udtryk i OECD.

De borgerlige partier har jo også deres bud på en løsning af krisen. De efterlyser, så vidt jeg forstår, noget, som hr. Poul Schlüter efter forhandlingerne med statsministeren forleden kalder nytænkning. Nu var det på tide at tage afsked med den forældede økonomiske politik fra 1950'erne og 1960'erne, nu skulle man tænke nyt. Så ville alting lynhurtigt rette sig op.

Den nytænkning, der så præsteres, minder betænkeligt om en gammelliberalistisk tankegang, selv om den er smukt forklædt og nyformuleret og sat på skinner af Milton Friedman, der mig bekendt bl. a. har været med til at »rette op« på økonomien i Chile efter mordet på Allende, og hvis monetaristiske ideer har vundet stærkt gehør hos bl. a. Margaret Thatcher med det resultat, at arbejdsløsheden i England vokser med lynets hast på grund af de gode oprettelsesteorier, man dyrker dér.

Det, som hr. Askjær Jørgensen for nylig stod heroppe og sagde, er for mig et af de bedste eksempler på, hvordan disse Friedman-teorier vinder indpas, selv om jeg må sige, at det nok er en mere populær og populistisk udgave af Friedman end den, som de andre partier her dyrker.

Vi hørte også for nylig et meget charmerende beskæftigelsesforslag fra borgerlig side. Det gik ud på, at man kunne konvertere dagpengene til levende soldater i den danske hær; 3.600 skulle man kunne mønstre på den måde.

Hvor er socialdemokraterne henne i alt dette? De er i gang med at lave økonomiske forlig med de små borgerlige – jeg sagde ikke småborgerlige – partier og med den tunge dans mellem en politik, der sætter betalingsbalanceunderskuddet ned, og en, der sætter beskæftigelsen i vejret, med det ikke særlig opmuntrende resultat, at begge dele synes at blive jo længer, jo værre.

Hvis man nu prøver at se på alt dette ud fra såkaldt almindelige, ikke økonomisk trænedte, menneskers synsvinkel, hvordan ser det

hele så mon egentlig ud? Det er sikkert meget vanskeligt at begribe, at der skal blive flere og flere ledige, mens servicen samtidig bliver dårligere og dårligere og dyrere og dyrere.

Det er ikke til at forstå, at der f. eks. blev givet grønt lys for ekstra ferie for at skaffe flere i beskæftigelse med det resultat, at der nok bliver længere ferie, men ikke kommer flere i arbejde, hvorfor køen til sygehusene og køen på bistandskontorerne vokser.

Det er ikke til at begribe, at den fortjente graviditetsorlov og den længere barselorlov, der også skulle give flere arbejdspladser, skal udvikle sig til et pres på den enkelte gravide, fordi hun ved at gå på graviditetsorlov sætter de tilbageblevne kolleger i en stresssituation; de skal nå hendes arbejde med, for der bliver ikke ansat vikarer.

Det er ikke til at begribe, at der skal spares på ressourcer og på privatbilisme ved, at den kollektive trafik bliver dårligere og dyrere.

Det er ikke til at begribe, at nogle skal slide sig ned ved overarbejde, mens andre skal blive slidt op af ledighed.

Det er ikke til at begribe, at der er kolossalt behov for forskning og udvikling, f. eks. i energisektoren, og at det samtidig er næsten umuligt at samle et flertal for at sætte den offentlige produktion i gang på områder, der måske kunne betyde både valutabesparelse og muligheder for eksport osv.

Det hele forekommer mange af os absurd, og det resulterer desværre også i en meget stor træthed hos mange, i en opgivelse og en bitter accept af, at krisen er her, og at den selvfølgelig først og fremmest må ramme de svageste, for det er jo dem, der på grund af dårlige muligheder på alle områder er nemmest at ramme.

Man spørger altså gang på gang sig selv: hvad vil egentlig socialdemokratiet? Vel, de ville måske noget helt andet, hvis her var et andet flertal, men hvad var det så, de ville? De synes jo heller ikke at være enige. De redegørelser og ideer, som finansministeren udsender, er ikke altid i overensstemmelse med udtalelser fra ministerkolleger. Der var jo f. eks. en boligminister, der på Realkreditrådets årsmøde den 23. april i år erklærede, at han havde været en tur i boligministeriets tænketank og var kommet til at tænke nogle tanker, der tager sig noget anderledes